

**TILSYNSUTVALGET
FOR DOMMERE**

KLAGE FRA A PÅ SORENSKRIVER B, X TINGRETT. SAK NR 66/04.

Tilsynsutvalget har i møte 13. desember 2004 truffet vedtak i ovennevnte sak.

Vedtaket er truffet av følgende medlemmer: Anne Lise Rønneberg, leder, Jon Høyland, Halvor Kjølstad, Trine Buttingsrud Mathiesen og Wenche Frogn Sellæg.

Ved brev av 22. juli 2004 har A, innsendt klage på sorenskriver B, X tingrett. Klagen gjelder sen saksbehandling. Klagen er forelagt for sorenskriveren, som har avgitt uttalelse.

Saksforholdet synes i korthet å være følgende:

A er en av flere eiere av en fast eiendom i Y kommune. Skattefogden i Z begjærte den 21. desember 1993 tvangsauksjon over A's andel av eiendommen. Saken ble oversendt namsretten (nå tingretten) og fikk saksnr ----- . Tvangssalg ble besluttet av namsretten i juli 1994, og saken ble oversendt til namsmannen, for gjennomføring. Etter dette oppsto spørsmålet om høyeste pris som kunne godtas ved tvangsauksjon, og saken havnet i den forbindelse hos landbruksmyndighetene. Saken, for så vidt angikk dette spørsmålet, ble avgjort av Landbruksdepartementet i april 1998. Den 3. juni 1998 sendte namsmannen saken tilbake til namsretten, under henvisning til at toårsfristen for avholdelse av tvangsauksjon var oversittet, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 5-11 andre ledd.

Etter dette fremmet skattefogden i Z ny begjæring om tvangsauksjon til namsretten. Saken fikk nytt saksnummer, ----- . Tvangssalg er besluttet av namsretten. Pr i dag er dette av ulike årsaker ikke endelig gjennomført. Bl.a. har en eller flere avgjørelser vært brakt inn for lagmannsretten og for Høyesterett.

Når utvalget i det følgende gjengir partenes redegjørelser i tilknytning til A's klage, har utvalget valgt å gjengi disse svært kort. Årsaken til dette er at A har presisert, først i klagen, senere på nytt ved brev av 30. august 2004, at hans klage gjelder sak nr -----, ikke saken fra 1998. Han har imidlertid også gått inn på saken fra 1998, for å belyse sammenhengen og nærmere omstendigheter rundt namsmannen og tingrettens saksbehandling i løpet av de siste årene. Utvalget har merket seg at A i detalj redegjør for svært mange av de innsigelser han i løpet av årene har fremsagt overfor så vel namsmannen som for tingretten. Disse gjengis ikke her, da de ikke anses relevante for det spørsmål utvalget har til behandling. Det vises til nærmere kommentar vedrørende dette under utvalgets bemerkninger nedenfor.

Da sorenskriver B første gang avga uttalelse til klagen, konsentrerte han seg om saken fra 1998. Utvalget anmodet derfor om en tilleggsuttalelse knyttet til saken fra 1993. Under saksforberedelsen for utvalget har A's advokat, advokat C, uoppfordret avgitt uttalelse ved brev av 2. september 2004. Også han har på A's vegne påpekt at klagen gjelder 1993-

saken. Det har også senere vært utvekslet korrespondanse i sakens anledning, jf klagers brev av 22. november 2004 og utvalgets telefax til partene av 30. november 2004.

A har i hovedsak vist til følgende:

Klagen gjelder behandlingen av sak ----- . Det er sorenskriver B som har hatt ansvaret for saken siden starten, både som dommer og som leder av tingretten. Som administrativ leder, antas det at han også har ansvar for oppfølging i forhold til underordnede dommere, fullmektiger og namsmyndigheter, samt i forhold til rettens engasjerte medhjelper.

Saken fra 1993 er nå gått inn i sitt ellevte år uten å være hevet, til tross for at dette ble påstått allerede i 1998. Klage og omkostningskrav inngitt 13. august 1998 er fremdeles ubehandlet, snart seks år etter. Hans advokat har purret flere ganger, uten at dette har medført noen reaksjon. Det oppleves som om retten i økende grad er i en motpartsposisjon, fremfor å være et nøytralt avgjørende organ.

Det er svært uklart hva sorenskriveren legger til grunn for sin uttalelse om at saken er avsluttet. Videre bør det innhentes uttalelse fra den dommerfullmektigen som i sin tid behandlet saken.

Sorenskriver B har i hovedsak vist til følgende:

Det fremkom i juni 1998 at namsmannen måtte returnere saken til namsretten, under henvisning til at toårsfristen for å avholde tvangsauksjon var oversittet. Etter dette fremmet skattefogden ny begjæring om tvangssalg. Denne begjæringen fikk nytt saksnummer, nemlig -----.

Når det gjelder 1993-saken, uttaler sorenskriveren i brev av 12. november 2004 følgende:

”Etter det jeg kan se av dokumentene gjaldt A sin klage av 13-08.98 namsmannen – lensmannen i Y, sin beslutning om å nekte saksøkte A innsyn i dokumentene hos namsmannen i sak -----.

Dommerfullmektigen bestemte at hun ikke ville behandle denne klagen, i det lensmannen den 03.06.98 hadde sendt hele saken til X namsrett, jfr. mitt brev om dette til Tilsynsutvalget av 17.09.04 s. 2.

Ny sak ble fremmet av Skattefogden den 04.06.98 og fikk saksnummer -----.

Dommerfullmektigen må vel antas å ha vurdert A`s klage i august 1998 om påstått nektelse av innsynsrett hos namsmannen som helt uaktuell, og derfor ikke behandlet den.

Den kan også i denne sammenheng bemerkes at dommerfullmektig D i brev av 23.09.98 til adv. E med gjenpart til A og namsmannen i Y opplyste i andre avsnitt: ”Innsyn er gitt A av namsmannen i Y”.

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Utvalget legger til grunn at saken er klar for realitetsbehandling. Slik saken er opplyst, finner utvalget det åpenbart unødvendig å høre partenes muntlige forklaringer, jf domstoloven § 238 andre ledd, andre setning. Ingen av partene har heller bedt om dette.

Utvalget har vurdert om det er grunn til å innhente sakens dokumenter, men har funnet dette unødvendig. Utvalget har videre funnet det unødvendig med noen nærmere gjennomgang av handlingsforløpet i 1998-saken, slik A bl.a. har tilbudt i sitt brev av 30. august 2004. Utvalget er av den oppfatning at saken nå er opplyst så langt det er mulig, jf

særlig sorenskriverens uttalelse av 12. november 2004, som er gjengitt ovenfor. Utvalget har for øvrig ikke funnet grunn til å innhente uttalelse fra den dommerfullmektigen som behandlet saken, jf telefax til partene av 30. november 2004.

På bakgrunn av sorenskriverens uttalelse, legger utvalget til grunn at 1993-saken ble avsluttet sommeren/høsten 1998. Det synes på det rene at klager ikke pr i dag kan høres med at han har et ubehandlet omkostningskrav. Hvorvidt han med sin klage mener å ha krav på erstatning på annet grunnlag, er utvalget usikker på. I så fall er utvalget ikke rette adressat for et slikt krav, som utvalget for øvrig ikke har noen formening om et mulig grunnlag for.

Det følger av domstoloven § 237 fjerde ledd at det gjelder en absolutt klagefrist på ett år fra det påklagede forhold fant sted. I dette tilfellet er det gått mer enn seks år, og det følger da av denne bestemmelsen at klagen må avvises. Når utvalget ikke tidligere har sett dette, er det fordi saken innledningsvis var dårlig opplyst og måtte forberedes med henblikk på en eventuell realitetsbehandling. Utvalget kan, slik saken nå er opplyst, ikke se at dette er aktuelt.

Tilsynsutvalget for dommere har etter dette fattet slikt enstemmig

vedtak:

Klagen avvises.

* * * * *

Tilsynsutvalgets vedtak kan ikke påklages etter forvaltningslovens regler. Partene i saken kan bringe vedtaket inn for tingretten ved søksmål. Søksmålsfristen er to måneder etter at partene ble underrettet om vedtaket. Det vises nærmere til domstoloven § 239.